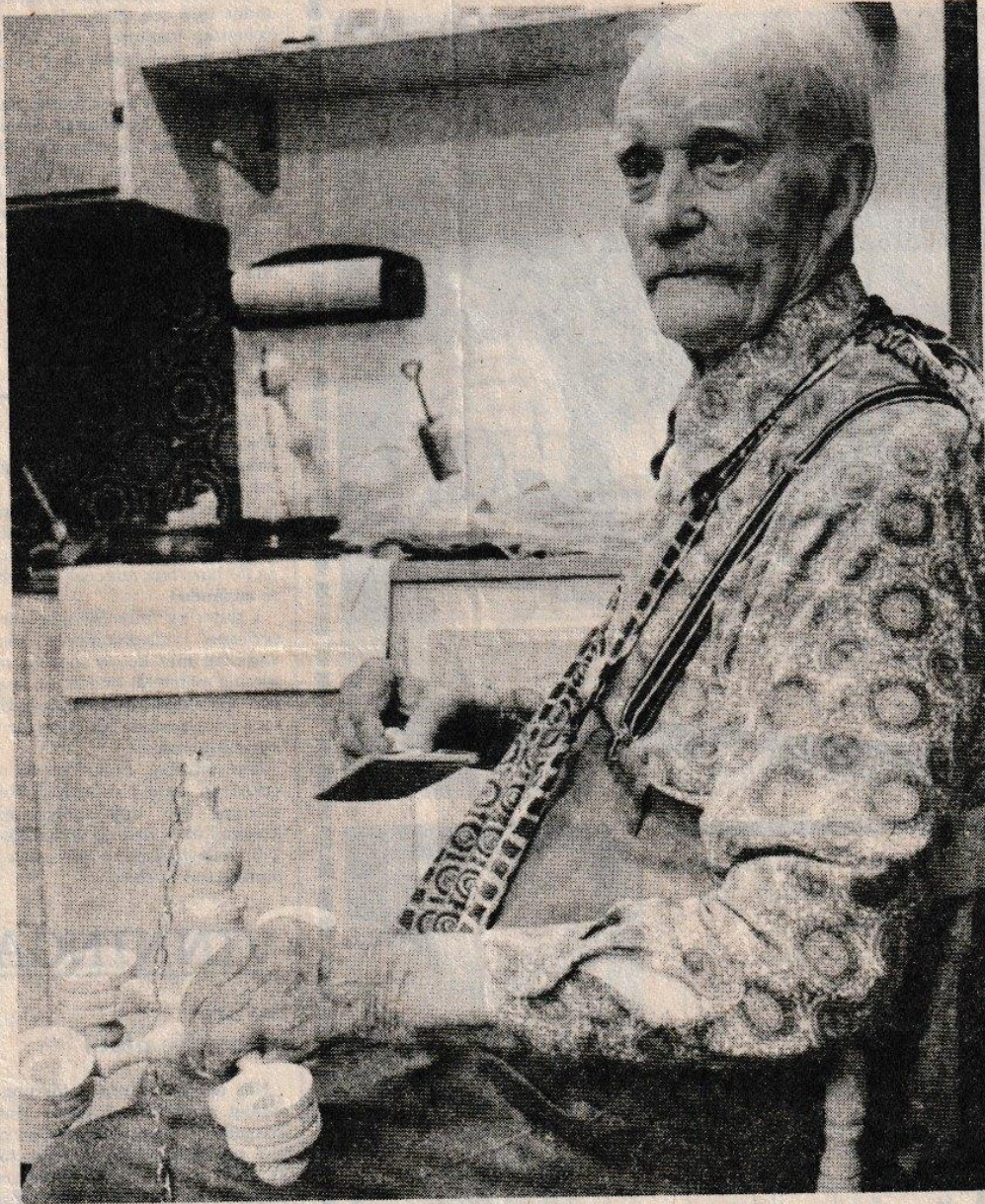

Hurra för Janne – 95 år i morr'n

Janne trivs bäst i "sneckarbova", dvs i terapilokalen på Kinnesäter.

I morron är flaggan i topp på Kinnesäter, ålderdomshemmet i Gössäter. Bror Oskar Jansson fyller 95 år. Han är den mest kände på Kinnesäter, men mest som Janne. Han är glad, pigg och

minnesgod och håller inte inne med vare sig ett gott skratt eller en god historia. Att han fyller 95 år inget hinder för det dagliga arbetet i terapin – snickaralstren står i rad i väntan på auktionen.

Bror Oskar Jansson kan summera ett brokigt liv. Han är född i Mölltorp och redan som pojke fick han följa fadern till skogs för att hjälpa till för familjens nödortf. När han fått första nattvarden och konfirmationsbibeln gav han sig ut i världen. Det blev inte så långt precis – som längst till Jönköping – men sannerligen för den skull inte händelsefattigt. Janne var bl a rallare, skogsjobbare och värvad knekt.

1906 fick han se att bolaget på Hällekis sökte folk och då for han dit. Och fick jobb i ett lag i kalkgruvan. Han bosatte sig hos Gustavssons i vägskälet den 12 mars 1906 och det slutade med att han tog med sig familjens Matilda till prästen. Det var den 11 november samma år.

Med Matilda levde han sedan ett långt liv på Hällekis. De fick 12 barn. 1956 blev Janne änkan.

Han har varit en glad fyr, och gärna ställt till med fest.

– Ja, där jag va' där sulle ju di andra också va', säger han med glimten i ögat. Så det är klart det blev fest.

Janne var en hejare på dragspelet och åtskilliga lördagskvällar ställde han till med dans i Frälsegårdsäng inte långt från Gössäterns gamla folkpark.

Men han minns inte bara glädjeämnen utan även de bistra stunderna. Det var jobbigt i kalkgruvan och det var jobbigt på cementfabriken.

Det var bekymmersamt att få ekonomin att gå ihop. Dagspengen kring 1910 var en krona. Och det blev ju inte bättre om man inte fick vara frisk.

– 1910 satte sig ischiasen i benet och jag blev arbetsför, berättar han.

Det tog flera år innan värken släppte och det verkade som om ingen läkare i världen kunde bota benet.

– Jag fick hjälp av en kvacksalvare på Mösseberg.

Tack vare ett handlån på 50 kr av disponenten kunde Janne fara till honom. Och med hjälp av ett par helbuteljer medicin blev Janne frisk.

Att betala igen lånet ordnade sig och åren gick.

Bror Oskar Jansson jobbade i cementfabriken i 43 år.

1949 pensionerades han. Bäste kompis på Hällekis var Lill-Albert. Tillsammans med honom blev Janne också "filmstjärna". Det är några år sedan nu, då bygdefilmaren Bertil Svensson kom till Hällekis och ville filma Albert och Janne. Det fick han förstås.

– Han ställde fram en liter på bordet och vad blev det om inte dragspel och historier. Och filmen blev visst bra...

Janne är som sagt pigg. Visserligen är synen inte längre som i unga da'r, och benen hänger inte heller med lika snabbt i svängarna. Men mungipan åker snabbt upp och tanken är rapp.

KAS